

"Trottni att min syster älskar Axelhelm?"
"Hvilken fråga?" Jacobo såg på Constance.
"Hvad skulle eljes förmå henne till detta steg?"
"Någon exalterad ingifvelse."

"Om ni varit i hennes ställe, skulle er förmödan ega all sannolikhet för sig; men fröken Olga är icke lyckfull. Hon är mera exalterad, men mindre slaf af ögonblickets impuls än ni."

En tystnad uppstod, som Jacobo bröt med de orden:
"Tror ni att Axelhelm älskar er syster?" — Hans blick, som hvilade på Constance, var skarp och genomträngande. Constance kände att hon rodade. Hon förblef tyst. Ett besvarande af frågan var svårt, en osanning ville hon icke säga, och sanningen föreföll henne allt för förödande att tillstå.

"Ni tiger," återtog Jacobo. "Det är ett svar, värtigare än ord."

Med svartstjukans ögon följde Evert Constance och Lange. Hittills hade den plågan varit honom besparad att se Jacobo vid hennes sida. Denne förhållande Lange vågade nu åter nalkas henne, som Evert älskade. Kanske skulle den förtätnade uppmärksamheten, oaktadt allt hvad Evert gjort för att hindra det, en dag blifva egare af hennes hand, för hvilket pris Evert velat uppoffra allt. Hela det helvete af svartstjuka och han som yngling erfarit, vaknade äfven nu; men med den skillnaden, att då dessa känslor åter speglades på ynglingens drag, dölles de nu bakom ett leende och behaglig mask hos mannen.

Under supén stod Olga ett ögonblick ensam id ett af matsalsfönsterna. Ivar nalkades henne. "Ni förlorvar er?" sade han och såg med en öpp blick på Olga, som stödde sig helt vårdstätt emot fönsterposten.

"Ja," svarade han, utan att se upp till honom, "Jag lyckönskar er. Må ni blifva lycklig!"

u såg Olga upp. Han hade aflägsnat sig.

Söndagen derpå voro alla grannarna från i fjerran inbjudna på Kungsborg, till frärande förolöfningen. Greffe Romarhjerter gaf en stor på denna sin myndlings högtidsdag. Himlen var höjd af moln, då Olga vaknade lenna för henne så betydelsefulla dag. Lufkändes kvalmig, icke en enda vindfläkt kom apprisiska den. Det vor något tryckande i atmosfären. Olga stod en lång stund och betraktade molndigra himlen, som trott och mulen fide sig öfver jorden, utan påg att antaga fulare utseende, eller låta ett hoppfullt ande falla, så att man kunde förvänta att den e antaga en klarare färg längre fram på dagen. Sedan Olga en stund öfverlemnadt sig åt betraktelser, som den tungsinta himlen ringde hon på kammarjungfrun och gaf beug att låta spänna för den lilla dröskan. Olga framför spegeln knöt på sig hatten, ion för sig själf och försökte småle åt sin

u ser just icke särdeles lycklig ut på den ingsdag, min stackars Olga. Nå, nå, man e alltid vara lika stäm för glädje. Doe, i tjänar det att grubbla. Framtiden få vi s nog lära känna, bäst då ta stunden till som möjligt. Det finnes ingenting så att det icke har sin ljusa sida, blott man modan att uppsöka den. En stackare är m, redan vid första stegen på den bana dutat att vandra, vacklar. Nej, friskt ra." Hon vände ryggen åt spegeln och ur rummet och utför trapporna, gnolande folkmelodi. När hon satt i droskan beon kusken köra till kolarekans stuga i

äsköden höll utanför samma stuga, der a är förut för den nioåriga Janne utveck- att vara i Ivars sällskap. Janne och hade alltsedan varit föremål för Olgas h frikostighet. Gossen, som visat ovantör att läsa, underhöll Olga vid skolan, anne en yngling med godt vitsord om hroppning att om ett år blifva gymnasarekan, såsom hans mor allmätt kade e två sista åren legat till sängs för h Olga hade sin outtröttliga god- dat den stackars kvinnan, så att hon vörd och allt hvad hon önskade. Vid er eller fester på Kungsborg var gum- att erhålla ett extra besök af Olga, särskildt, som kunde glädja henne der

nade varit hemma öfver midsommar, veka sedan återvändt till staden för i ferieläsningen.

a trädde in i stugan förundrades hon ra en främmande karl tala inne hos Hon stannade derför och lyssnade, ände hon till sin icke ringa öfverars röst, som med deltagande underom gummans tillstånd, och frågade e haiva några hetsningar till sonen.

Ivar, den följande dagen skulle resa Olga ämnade lemna stugan för att illägna sig, innan hon gick in i kam- detta beslut kom alldeles för sent, ty detsamma ut.

min närvaro skrämna bort er," nalkades Olga, som stod med hant- der förlästat.

le sig och gick några steg emot ho-

det ni så ofta ser till den stackars hon. "Det är ädelmodigt af inge- ra god emot Jannes mor." Olga handen; men Ivar fattade den icke, i det han bugade sig:

ekar mig för det, som ingen tack- d. Ni lemnar ej något öfrigt för.

Att jag så ofta besöker denna mera af egoism än människakar- re kan ej utöfas mot personer, är mer ett godhet. Jag älskar den- s invånare, de erinra mig om see- flutna lif, som, medan de genom- vartsamma, men hvilka haft ett

stort inflytande på mitt öde. Ni känner hvilka de soro."

"Ja, just ni. Hvertill skulle det tjena att för- neka det? Ni har längesedan känt igen mig, jag vet det. För alla andra kunde jag förblifva okänd. Inför er var det omöjligt." Ivar talade med ett lugn, som tydligt dölde en inre rörelse.

"Och hvarför var det omöjligt att ni skulle förblifva okänd för mig?" frågade Olga upprörd och satte sig på en stol vid fönstret.

"Derför att hvarje människas drag, som på något sätt griper in i vår tillvaro, outplånligt in- ristas i vårt minne. Jag hade den lyckan eller olyckan, hvilket ni vill, att såsom gosse inverka på er själ. Ni har anklagat er att hafva varit orsaken till mina lidanden. Jag har ännu det bref kvar, hvaruti ni bad mig om tillgift för händel- ser, dem ni trodde er hafva framkallat."

"Men denna tillgift gaf ni mig icke," hviskade Olga. "På min innerliga bön att ni icke skulle förbanna mig, utan fore er afresa sända mig er förlåtelse, hade ni icke ett ord till svar; ej ens en hetsning med Bengt. Ni anar icke, hvilka kval- fulla stunder denna hårdhet från er sida fororsak- at mig. Tanken på er har mången natt förlä- gat sömnen från mina ögon. Hur ofta uppre- pade jag ej för mig själf: 'min skuld emot honom är så stor, att han icke kunde tillgifva mig den.' Jag kände att ni måste hata mig."

"Nej, jag har aldrig hatat er."

"Men ni har icke kunnat förlåta det onda jag i mitt barnsliga oförstånd gjort er?"

"Förlåtit har jag länge, länge sedan. Det hade jag redan gjort, när jag läste ert brev; men jag har icke glömt: se der allt. Det var nödvän- digt för mig att minnas."

"Nödvändigt, säger ni?"

"Ja. Ni var, redan ifrån barndomen en allt för farlig person för den af er så djupt för- aktade smedslärlingen, att icke mannen skulle göra allt för att emellan er och sina känslor läg- ga minnet af det där i gaf ynglingen. Och nu, fröken Olga, är det förlutna dött för oss båda. Tro mig, hädanefter har jag äfven glömt det."

"Vill ni, till bevis derpå, nu fatta min hand, något ni hittills vägrat att göra. Herr ingenjör, jag är skyldig er evig erkänsla för det lif ni en gång räddade."

"Och hvilket ni i dag skänker åt min oför- sonligaste fiende," inföll Ivar häfigt. Han fat- tade den framräckta handen, förde den hastigt till sina läppar, och utan att bifoga ett ord vidare lemnade han rummet.

Öfre och nedre vningen på Kungsborg vim- lade af folk. Himlen var ännu lika grå och mu- len; men som icke något regn hade fallit, voro alla löfsalar och gångar i trädgården och pa- ken uppfyllda af gäster, som sökte svalka. De förlövades skäl var redan drucken, lyckönsk- ningar och vackra tal expedierade och nu spelades upp till första valsen. Den eleganta och vackre fastmannen öppnade balen med sin förstnå, som i verklig färging var honom högst underlägsen, men hvars själfulla och snillrika ansigtstryck lemnade ett varaktigare intryck efter sig, än hans bildsköna.

Ett karaktersdrag hos Olga var den största enkelhet i klädsel; äfven i afton var den en- klaste af alla, och likväl låg det i själfva sättet, hvarmed hon fäste den simplaste bandros, ett nå- got, som gaf henne ett pikant och originet ut- seende. Lågg härtill att hon dansade som en sylfid, så är det lätt förklarligt, hvarför herrarna i allmänhet alltid blefvo fräpprade af hennes yttre.

När hon med Evert sväfvade bort i dansens hvirvel, hviskade de afundsjuka och vackra flickorna:

"Det är bestämt för pengarna han gifter sig med Olga. Herre Gud, så obetydlig hon ser ut, då man jemför henne med den vackre och söte baronen; den lyckliga Olga!" Herrarna åter sade sig emellan:

"Det är en glädje att se fröken Olga dansa; hvilken älskvärd och anspråkslös flicka är hon icke; och så rik till på köpet. Den lyckliga Axel- helm!"

Voro de verkligen lyckliga, dessa båda, som framkallade så mycken afund? Hvad de icke voro, önskade de likväl att världen skulle tro. Menskliga fäfangan föredrager, säger en förfä- tare, att vara ett föremål för afund, hellre än för medömkan.

Under det Evert, leende och stolt, valde med sin fastmō, var han slaf under de plägsam- maste känslor, de bittraste tankar.

Aldrig tyckte han sig hafva sett Constance så fängslande, så verkligt intagande och ståtlig till sitt yttre. Aldrig hade han djupare känt hela smärtan af att nödgas säga till sig själf:

"Denna kvinna skall aldrig tillhöra dig."

Constance bar en mörk sidenklädning, liksom hon redan genom sin dragt velat gifva tillkänna att hon icke ämnade dansa, och Evert upptäade äfven hela betydelsen af detta hennes uppföran- de. Hon hade en gång sagt att hon aldrig skulle dansa med honom, något hon omöjligt kunnat undgå denna afton, så framt hon ej alldeles af- sagt det nöjet. Genast vid hennes åsyn, då hon färdigklädd inträdde i salongen, förstod Evert, hvad den mörka dragten hade att betyda.

En följd af att Constance icke dansade blif, att hon och Lange den aftonen konverserade ovanligt mycket med hvarandra, och detta ut- gjorde en verklig tortyr för Evert.

Balen var ungefär halftiden och som mest ani- merad. Man hvilade efter en yrande gaplopp, och hade hunnit hemta sig till den derpå följande valsen, då Olga nalkades Ivar.

"Ännar ni dansa den här valsen?" frågade hon.

"Denna så väl som alla de andra," blief svaret. Några ögonblick tego båda. Ivars blick hvilade på Olga, deretter sade han leende: "Ni äm- nar gifva mig denna vals."

Musiken hördes och utan att säga ett ord till svar räckte Olga honom handen. Hastigare än

blixten framstod för Ivars minne den dagen, då han utanför löfsalen lyssnade till hennes vägran att dansa med honom, oaktadt Lange bad henne derom. Han fattade häftigt den framräckta han- den, hviskande med upprörd röst:

"Betänk hvad ni gör. Jag är samma gosse, hvars händer ni icke ville vidröra."

"Ni är och ni är icke densamma," svarade Olga och såg upp. "Vagrar ni kanske att i dag dansa med mig?"

"Gifve Gud att jag kunde göra det," stamma- de Ivar. I nästa ögonblick flögo de bort på to- nernas vingar.

Något senare frågade Constance Ivar, när hon passerade förbi honom, der han stod och såg på dansen:

"Har ni redan trottnat?"

"Icke tröttnat, men det lockande behaget har försvunnit. En hal eger oftast endast tio minu- ters sällhet att bjuda. När dessa äro genomle- vade saknar den allt värde."

Efter förlöfningen förlöto hela tvenne vec- korna, utan att Ivar varit synlig på Kungsborg. Deromt hade Jacobo varit der oftare än vanligt, och under de samtal, som vid Langes besök upp- stodo, hade Ivars namn rätt ofta blifvit nämnt, och alltid med mycket beröm. Ifrån östan och vestan hade man rest till Langes fabrik för att bese den unge verkstärens jernhillsma- skin. Nu talades mycket om en spännsma- skin, som han upfunnit och för hvilken han hop- pades erhålla ett af landbruksakademien utfäst täfingspris.

En afton, då mycket ordades om Ivar och hans ovanliga gåfvor, satt Evert tyst och hörde berömmet. Constance hade med mycken liflig- het yttrat att en sådan ung man kunde utgöra en mors och makas stolthet, emedan han skafat hela sitt lif och sitt anseende genom arbete. Con- stance lät med detsamma undfalla sig några bittra sarkasmer öfver män, som genom rika giften söka komma till ett oberoende, de icke själfva kunna skapa sig. Det hade gnustrat till i Everts ögon vid dessa skarpa utfall.

Santalet hade deretter tagit en annan vänd- ning. Evert närmade sig Constance, sågande med låg röst:

"Ni är bra obetänksam, som oupphörligt re- tar mig. Tänk om jag på ett eller annat sätt plockade fjädrarna af den der aktningssvärda verkstämaren och bevisade att han är en kom- plett usling, hvilken den beundrade herr Lange, af egenmyttiga intressen gifver ut för en hederlig karl. Hvad torde då blifva af dessa båda ar- betets adelsmän, såsom ni härom dagen kallade dem?"

De förblifva alltid män, dem man tvingas att högakta, äfven om de gjort sig skyldiga till åt- skilliga felsteg. Märk väl, det gifves knappast någon förseelse, som icke glömmes, förlätas och utplånas genom arbete och en oklanderlig vand- el. Ni kan således icke skada ingenjör Ivarson. Rent af löjligt är det, då ni talar om att kasta skugga på Lange; han står så högt i den all- männa aktningen, att hvad ni än diktade ihop om honom, skulle förblifva utan verkan. Det är icke sådana män, som han och Ivarson, hvilka nås af förtale."

"Om ej af förtale, så af våra fördomar," sva- rade Evert, "detta torde framtiden komma att ut- visa."

Constance erfor en riktig vämjelse för denna man, sammansatt af de mest föraktliga passio- ner. Några dagar efter den, då Evert och Con- stance växlade dessa ord, erhöi Ivar ett bref af följande innehåll:

"Ni är i morgon inbjuden till Sturesjö, der fröken Callenstjerna med en liten tillställning firar grevinnan Romarhjerter födelsdag. En vän anser sig likväl böra bedja er icke komma dit. Ni har en fiende, och det ser ut, som denne på ett eller annat sätt beslutat att just under frö- ken Callenstjernas tak förolämpa er. Man önskar att kunna kasta en österkallelig fläck på ert rykte. Lyd er vän och kom icke!"

När Ivar slutat läsningen, betraktade han länge handstilen, hvarerfter han mumlade:

"Varningen är från Olga; stilen är hennes."

Deretter tillade han i tankarne: "Jag eger blott en fiende, Axelhelm. Således är det från honom, som skymfen skall komma när han namngif- va mig att vara den stackars Ivar? Nå väl, må han göra det! Om det sker en dag förr eller senare, kan vara sak samma. Mig lyfter att se, om människornas förnuft och ömdöme äro så be- gränsade, att de kunna framtiga mig den akt- ning, jag förvärvat, på de anklagelser de slun- gat emot mig såsom yngling, och hvilka mitt öf- riga lif motsäga. Skulle så vara; nå, då skall jag ändå inte tröttna att arbeta och slutligen skall jag väl lyckas afväja den oförjentade fläck, jag er- hållit på mitt namn. Jag, ett föräldralöst barn, utan vänner, utan allt, har ju genom egna an- strängningar blifvit hvad jag i dag är. Skulle man änyo hölja mig med vanära och jaga mig från denna ort, så skall jag dock åter genom ar- bete och förtrostan på Guds rättvisa nåd åter resa mig."

Ivars beslut var fattadt att, i trots af varn- ingen, infinna sig på Sturesjö.

Såsom vanligt vid alla bjudningar, hvilka egde rum på hvardagarne, anlände Ivar mycket sent.

Lange var bortrest och det var således oviss om han skulle komma.

Constance såg för första gången främmande hos sig på Sturesjö. Ehuru hon ännu icke lemnat Kungsborg, eller ägnade lemna det, så länge Evert var på orten, hade hon likväl, till frändet af Stephanas födelsdag, arrangerat en liten fest i sitt hem.

Olga hade skrivit vackra verser och Con- stance ordnat ett par ganska lyckliga tablåer.

Allt detta var likväl förbi, då Ivar kom. De äldre herrarne suto vid spelbordet, och greffe Romarhjerter hade på en stand måst blifva fjerde man vid ett whistbord.

Stephana och prostinnan suto i ett litet ka- binett, för att ostörda få afhandla åtskilligt om ett par fattiga.

I den något tunga, men praktfulla salongen, var det öfriga sällskapet församladt. Man åt frukt och talade om åtskilligt nytt för dagen.

När Evert såg Ivar inbegripen i ett samtal med en ung landbrukare, gick han att sätta sig bredvid Constance. Då han passerade förbi ba- ron X—s yngsta son, löjtnant Knut, känd för sina dälga seder och sin elakhet, hviskade Evert till honom:

"Nu är rätta ögonblicket." Deretter tog han plats bakom Constance.

"Finner icke Constance herr Ivarson ovanligt älskvärd i afton?" frågade Evert Constance med ironisk ton.

"Han är alltid en person, som intresserar," svarade Constance.

"Säkert är att han länge skall komma att min- nas detta sitt första besök hos dig. Huru vore det möjligt att glömma ett så förbindligt emotta- gande, som han rönt af dig." Everts ton hade något af onskans skadeglädje, som ingalunda undöflöf Constance. Hon började ana, att han hade något i sinnet emot Ivar. Länge behöfde hon likväl icke vänta på lösningen af gåtan. Löjtnant Knut X— reste sig och gick fram till Ivar.

"Ingenjören kommer ju från Amerika?" sade löjtnanten och satte sig på den lediga stolen. Det var något i sätt och ton, hvarmed löjtnanten ta- lade, som fäste uppmärksamheten. Samtalet upp- hörde och allas blickar riktades på Ivar. Denne åter hade genast vid löjtnantens tilltal kastat en blick midt öfver salongen på Olga. Deras ögon möttes, och i Olgas stod en tydlig varning, Ivar förstod, att han nu skulle vara på sin vakt. Han vände sig till löjtnanten och svarede med lugn röst:

"Det är två år sedan jag lemnade Amerika?"

"Har ni sedan uppehållit er i England?"

Löjtnanten betraktade Ivar på ett oförskämdt sätt, som icke undöflöf Constance.

"Ja!" Nu såg Ivar helt utmanande på den näsvisse spörjaren.

"Jag gör dessa frågor derför att ni, märkvär- digt nog, eger samma namn med en mycket illa beryktad yngling, som för några år sedan uppe- höll sig här på orten; men i anseende till en stöld i vår familjefråga måste af fabriksförlänge skie- kas härifrån för att undgå att blifva sliten i sty- ken af fabriksfolket. Att Lange någonsin ville taga den der pojken på fabriken har alltid före- fallit oförklarligt, emedan han före sin ankomst hit hade sett häktad såsom delaktig i mordet på en gammal gumma. Af brist på nog fällande be- vis och af undseende med hans ungdom blef han satt på fri fot och upptogs af Lange. Jag har hört talas om att han reste öfver till Amerika efter att ha blifvit jagad härifrån, och der lär han ha lefvat friskt undan. Förmödligen lär han ha gjort resan på den del af stölden ur vår familj- graf, som föll på hans lott. Ni kan väl icke gifva mig några upplysningar om den der gynnarn? Man påstår att han varit djerf nog att gifva sig ut för hederlig karl och uppträdde iblandt akt- ningsvärdt folk. Under förevändning att hafva gjort åtskilliga uppfinningar, hvilka han kommit öfver, Gud vet huru, skall han lyckats tillnärma sig förtroende af verkligt utmärkta personer. Kanske ni, herr Ivar Ivarson, har er bekant hvar- est äfventyrraren uppehåller sig?" Löjtnanten mätte Ivar med en föraktlig blick.

"Ni har," svarade denne och såg stolt på löj- nanten, "icke kunnat vända er till någon bättre underrättad person än mig, emedan jag just är den samma Ivar, om hvilken ni talar."

Evert och löjtnanten, som väntade att anfä- let skulle sätta Ivar i förlägenhet och förmå ho- nom till något undvikande svar, hvarigenom han skulle kompromettera sig, vexlade en blick af missträknung.

Ivarsons svar väckte en verklig sensation i hela sällskapet och bringade den anfällande ur koncepterna. Låtsande ej märka denna verkan, vände sig Ivar med en lätt bugning först till Constance och sedan till de öfriga, sågande:

"Denne Ivar, om hvilken baron X— yttrat sig så ofördelaktigt är verkligen jag. Baran har talat fullkomligt sanningsenligt, då han berätta- de att jag vid sexton års ålder blef inblandad i en ganska ohygglig mordhistoria, och under ett helt år hällen i fängelse. Huruvida jag af undseende för min äldre friskande mig, lemnar jag derhän och icke heller vore det på sin plats att här yttra mig om min oskuld i afseende på det brott, för hvilket jag anklagades, emedan hvarje ord af mig alltid, sunde tagas såsom ett af nöden framtv- ngadt själfsvär. Jag måste således lemna till hvar och en af herrskapet att i detta fall bedöma mig efter min senare vandel och efter sin egen öfvertygelse. Sant är äfven att jag under ett års tid och samtidigt med baron Evert Exelhelm arbetade på Åkersnäs verkstad hos fabriksförlänge; men fullkomligt falsk är löjtnantens uppgift att jag för delaktighet i stölden å X—ska grafven måste lemna orten. Jag lemnade fabriken der- för att folket på densamma voro uppretade emot mig. Det var då jag, på fabriksförlanges beko- stnad, reste till Amerika. Att jag der icke lefde, såsom löjtnanten påstår, en äfventyrrares lif, kun- na flera af mina derstädes vistande landsmän in- tyga, hvaribland särskildt det vitsord jag af vår namnkunnige Ericsson erhöi, kan tjena såsom bevis; jag har i tre års tid arbetat under honom. Nu har jag blott detta att tillägga: ifrå jag visste med mig någon vanhederlig handling, ha- de jag helt visst stannat ute och icke återvändt till det land, der jag begått den, ännu mindre till denna ort, der löjtnanten påstår att jag varit nusstänkt för en grafstöld. Jag hade bestämt icke, om jag varit skyldig, åter uppträdt här. Huruvida jag är värd en plats i ett sällskap så- dant som detta, må herrskapet själfva afgöra, nu, sedan mina tidigare öden äro kända." Ivar reste sig och stod upprätt med högburet hufvud och ädel hållning, tilläggande:

Dödlig

La Grippe förorsakade Hjärt- lidande.

Nervsvaghet och Dyspepsi.

Mina vänner veta att Heart Cure kurerade mig.

Mrs. C. O. Hard, 118 W. Third St., Muscatine, Ia. är väl känd i den trakt af Iowa der hon är bo- sande. För ett par år sedan, efter meddelande från M. S. Rydman, Hon säger: "La Grippe lemnade mig med ett svårt arbet i fall af nervsvaghet och nerv- svaghet, hvilket snart angrep hjärtat. Jag led af åsinnslöshet, hufvudvärk, förfärlig nervositet och nervrykningar. Vid minsta ansträngning blief jag andfådd, kroppen liksom dömdad, och händel- saken sål om för er Ivar. Jag uppfattade talar om, att min vänner att Dr. Miller Heart Cure kure- rade mig så att alla dessa obbehagliga symtomar försvann. Jag vill tillägga att för några må- nader har jag aldrig fönnat något som kan jämföras med Dr. Miller Heart Cure. Fyllt med energi, Nervs och Lever Pills ett utmärkt medel för mig."

"Var som fick ett andel af hjärtlidande de har varit tjugo år gammal. I två månader ängst vi vaka af- för honom om andfådd. Vi började derför att använda Dr. Miller Heart Cure och Nervins tillika med Nervs och Lever Pills och i dag är han frisk efter sin sjukdom vid hjärtans och lever- svårheterna. Jag önskar tillägga att Dr. Miller Heart-Pills hafva i minnig varit en verklig välsignelse för mig. Jag lider ofta af nervös hufvud- värk och migrän och har aldrig fönnat något som jämföras med Dr. Miller Heart Cure. Fyllt med energi, Nervs och Lever Pills ett utmärkt medel för mig."

Alta Apotekare sälja och garanterar för alla som Dr. Miller Heart Cure. Bland efter för bok om nerv- svaghet och hjärtlidande. Adress Dr. Miller Med- ical Co., Elkhart, Ind.

Fritt till Damer Toalett Hemligheter.

Till en och hvar af denna tidnings lä- sare sända vi, absolut fritt, en intressant bok af stort värde och som särskildt upp- muntran en ask

☞ Paxline Toilet Antiseptic.

Send inga pengar—endast namn och adress, tydligt skrifvet på ett brefkort. Adressera, THE R. PAXTON COM- PANY, 44 Pope Building, Boston, Mass.

Svensk Bokhandel

Svenska Folksånger, samlade samt öf- sedda med historiska och etnografiska anmärkningar af H. Hofberg. Pris 17 läffven. \$1.00
Geneveva af Brahant. (Den heliga Ge- novevas af Brahant. (Den heliga Ge- novevas). En af de skönaste berättel- ser från riddartiden, af C. Schmidt. Häftad. 25
Moder och Styfmoder. Berättelse af Charles Dickens. Häftad. 15
Hans Sörensens underbara kvarnrens och hvad därpå följde. Af Pehr Tho- masson. Häftad. 10
Om Blas. Berättelse af A. R. Lesage, i två delar. Häftad. \$1.20
Ekenäs. Historisk berättelse från Öster- götland, af C. F. Ridderstad. 50
Den verkliga Robinson Crusoes Lef- vers och Äfventyr samt tjuguförakti- ga vistande på en öbohöfd å, af Daniel De Foe. 40 illustrationer. 60
Geneveve, af Mme. E. De Pressensat. En i hög grad spännande och fäng- slande berättelse. Häftad. \$1.00
Silas Marner, värfaren i Ravels. Be- rättelse af George Elliot. Häftad. 70
Debet och Kredit. Berättelse af G. Freytag, i två delar. Häftad. \$1.20
Piccola. Berättelse af X. B. Salntine. Häftad. 60
I Skånska Stugor. Små bilder ur folk- livet i östra Skåne förr och nu, af Hen- rik Wrangé. Häftad. 40
Abdallah eller Fyrväpningen. Arabisk berättelse af Edv. Laboulaye. 60
Indianen. Skildring från Mexikos be- frielsekrig, af G. Ferry. Häftad. 60
Tosaknep och Polkajhyas. Glada bilder ur allmogens lif för och nu, af den oförliknliga Henrik Wrangé. 25
Hvardagsmat och Gilleskakar. Bilder ur lifvet på skånska släbtygden förr och nu, af Henrik Wrangé. 25
Dunderter och Käringsskrällen. Bild ur allmogekvinnans historia 1860-1880, af Henrik Wrangé. Häftad. 25
Baron von Munchausens märkvärdiga resor till lands och vatten. 60
Historiska Berättelser för Folket, af Erik Ejegod: (1) Kung Gustaf och äfventyr. 15
(2) Stenbocken och hans getbock. 15
(3) Gamle Hurlig. Tidabild från Karl XII:s dagar. 15
(4) Lifet, ena naggande god. 15
Tidabild från tretioåriga kriget. 15
Tom Cringles Loggbok. Berättelse af M. Scott. 60
Shakespeare Sagor, berättade af Chas. Lamb. 60
Muntergårdar och Dummerjössar. Små teckningar ur folklivet, af Henrik Wrangé. 55
Storgubbar och Stackare. Små bilder ur allmogens lif, af Henrik Wrangé. Häftad. 35

Bibliotek, Agenter och Handlande er- hålla hög rabatt.
Bäcker som innan 30 dagar köper för minst \$1.00 erhåller Svensk Familj Jour- nal gratis ett heft.
Såsom portofritt vid emottagandet af be- loppet i Money Order eller frimärken.

PROFILLITE AF SVENSK ROMAN- BIBLIOTEK OCH KATALOG, FRITT.

C. Rasmussen Pub. Co.,
—Bibliotek 1874—
720-724 So. 4th St., Minneapolis, Minn.

Omkring 3000 vanliga
boksider alldeles
fritt

Hvar och en som innan 60 DAGAR skaffar en SVENSK FAMILJJOURNAL sänder vi fritt 3 olika gamla årgångar af Svensk Familj- Journal.
192 sidor (omkr. 1000 vanliga boksider) innehållande öfver 200 noveller, berättelser, poem och illu- strationer, häftat i vackert omslag.
Hvarje ny prenumerant erhåller de på annat ställe i dagens num- mer uppgifna premieboken.
Skrift strax efter profnummer.

SVENSK FAMILJJOURNAL
232-5. Ave. S. Minneapolis, Minn.